

tramp

č. 17

kč 1

včelíka 31.

Ahoj — kamarádky!

Už je po naší slezince. Co se o ní nadiskutovalo, co strachu bylo, abychom se sesly, a už máme všecko za sebou. Ty, které tam nebyly, a konečně i hochy bude jistě zajímat průběh naší schůze. Měla-li bych začít pěkně od začátku, bylo by to příliš dlouhé, a proto omezím se na stručné podrbání. Některá děvčata odejela tam již v sobotu odpoledne (na budou Boba z Hurikánu u Hvězdome). Ostatní až v neděli ráno. Jela jsem až s tou druhou partou a proto budu mluvit o naší cestě na Hurikán. Sešly jsme se ve 7^h na 6 ráno u Vršovického nádraží a společně pak celá dívčí karavana (celkem nás bylo 7) sedly jsme na „pacifik“ a ujížděly do Senohrab. Bez legrace to samozřejmě nešlo, a ač jsme dvě šly na ten čundr bez snídaně (nemohly jsme se totiž rozhodnout, zda si máme uvařit „mocca“ či „the“, a proto po dohodě jednohlasně jsme uznaly, že bychom ani oheň neudělaly, a proto jsme šly bez snídaně) náladu jsme nekazily. Ba naopak. Jako vedoucí celé výpravy zasloužila jsem si mnohokrát „hobla“, poněvadž ačkoliv jsem cestou tou již šla, nemohla jsem se ihned upamátovati. Ovšem že vše skončilo dobře jako v románu „Hvězdy“ a šťastně jsme se dostaly na chatu. Myslely jsme, že budeme děvčata budít, ale kdepak naše Kalupinky. Už byly vzhůru. Jedině Akela, romanticky rozložená, zdívala v ruce „sladké dřevce“, snažíc se vyloudit nějaké tony. Ovšem do 1/2 11. dopoledne byla volná zábava, což jsme využily k opětnému „roštaření“ v podobě honěnice. V 1/2 11 však zahajovaly kamarádky naši sle-

zinku připravenými kuplety (Námořníček — Akela), písněmi kamarádky Rudy a podařenou „akcí pro rozšíření Hvězdiček a Pražanek“ mezi děvčaty, kterou předvedly kamarádky Iža a Vlasta. Po programu zábavném zahájila schůzi předsedkyně Božena. Hlavním bodem ovšem bylo dnešní postavení ženy oproti ženě z minulých dob a dále naše spolupráce s kamarády. Usneseno bylo, aby v pátečních slezinkách u Černých bylo pokračováno a na nich aby účelně se jednalo o hospodářských poměrech nás, ženské mládeže. Po skončení schůze, která ukončena byla naší

hymnou trampek opět volně mohly jsme se rozběhnout po lese a užít tak krásné neděle v plné míře. Kamarádky, ač bylo jednáno, že naše schůze je první a poslední, doufám, že vyplní se nám i návrh Mariety, že my, děvčata, můžeme se slézt vícekrát ještě někde venku, za Prahou, abychom společně mohly užít všeho toho, co skýtá kamarádský krásný, volný život v přírodě.

Těšíme se jistě všechny na společně prožitou neděli, kterou někdy uskutečníme a zatím křičíme všem holčákům huronské Ahoj
Blanka.

Tepláky

anglických vzorů,
od Kč 55.— celý oblek, koupíte
Zelený, Praha II.,

Jungmannova tř. 20. Pro osady sleva.

Kamarádi!

Došlo nám mnoho cizozemských novinek pro trampy. Kedsky à Kč 35.— a à Kč 39.—, pravé škotské lumriaky od Kč 89.—. Americké košile od Kč 29.—. Trička à la Williams od 8—9 Kč ve všech barvách. Chlebníky od Kč 12.—. Úplně nové typy stanů atd. Novinka — trampské kedsky s koženou podešví à Kč 59.—. Vyzádejte si ceníky!

Trampský závod Žižkov, Roháčova 7.
Libeň, Prámská 61.

Polévku vždy na čundr si vemte,
aby byla dobrá, toho dbejte,
také uvařená na to tata
a tou je jediné dršťková

„PERFEKTA“

3 porce za 3 Kč u všech kupců žádejte,
ale jinou než „Perfekta“ si vnutit nedejte.
BOHUSLAV NOVÁK, Praha-Karlín, Zahradní 7.
Telefon: 294-14.

Kdo tramp, tak neprohlopíš,
když si u STRNADA nakoupíš.

Piš o ceník!

Košíře, Plzeňská 52. Trampové 5 až 10 procent
slevy. — Při nákupu nad 30 Kč hradím tramku.

dopis trampům z SSSR.

ve státě dělníků a rolníků v dětskojem selu

8. IV. 1931.

Milené trampířstvo!

Našeho „Trampa“ č. 10 koupil jsem si ještě v maceše — matičece Praze — proto, že mě ta máma, jak víte, kluci, užlívít nemohla a já musel ještě za studenýho březnovýho času zazpívat si na hranicích místa polskýho „Zasvíť mi, ty slunko zlaté...“ — vono se tenkrát zrovna voblíklo do vatovýho prádla, takže padala ta vata a foukalo to znamenitě.

Tak jsem se, hošouni, voctnul v nahoře dotknutém štátě. Jsem tu, v městě báfuškú carú, a von vám si tu kvartýroval ohromně. Pověřít, jak známo, mival mořský, zdravý — takže měl už ten ráj, jak nás dycky bavíll, už tady na zemi — nu a protože se kola točí — a hlavně tady, tady je rachoty — jsme teď v tom ráll my dělnasi. Bydlím tu ještě s 9 Němci v jedné — býv. baronské — vile, a zařídill mu to tu tenkrát dělnici la, takže telefon, koupelny, úřřední teplo, radlo a dvě plana jakož i jiné užitečné věci tu máš, dělnášku, k použítí.

Dělám tu v Leningradě — vlastně 26 km od něho — a lezdím denně vlakem, což platí závod. Jsem tu jako soustružník kovů a máme se tu dobře — jen ta cesta trvá trochu dlouho do té rachoty. Závod se jmenuje „Ižorský závod“ a rachotí se tu na pětiletce vo všechno pryč. Dělá se tu hodně na tři směny. Polovina dělnictva je žen — nikdy bych byl neřekl, jaký jsou tu čupr děvčata. To se rozumí, že mě měl za Germánce, protože ti už to tu zabrall a já jsem tu ve 12tisícové fabrice jediný čížek. Přesto, když se taková jedna děvůška osměllla a antrevlivovala mě, tak se divila velmi, že ponímám. Tož jsem jí jako slavjanofil rcnul, že máme oba slavjanský jazyk, což jí nikterak nevadilo, aby se mě hned neptala, „kdeš se pa rusky učill?“. Protože jí přepadl kašel, povídám jí, že mnoho ljubluje; uculovala se a pak mi řekla — ja bolšoj prostdill — nu a tak jsem se skutečně nenuceně zasmál.

Kluci, čtu právě výzvu osady „Slonich mládat“ z Moskvy a zvu vás také sem k nám do Dětského sela, kde si už vezmu na starost vaše aprovlsování na jeden či dva dny. Čítám, že byste přijell někdy v letní době, protože dnes tu ještě leží starý a padá nový sníh — nu a střechu, to už máme dobrou — tedy spaní už bychom také měli. Snad až tu budu děle, ještě budu moci udělat více, tohle mluvím pouze za sebe, jsem tu teprve tři neděle a teprve teď jsem vopravdu zakotvil, proto se také tak pozdě vozývám. Jestli se vám to bude (moje nabídka) hodit, tak mi oznámte, abych se mohl na to připravit. Je to, kamarádi, pravda, čundráte, a já také až do Airiky čundral — ale téhle naší zemi se snad každý vyhne — a je tu tolik co dělat, uplatní se tu každý náš člověk, který něco zná a umí. Dělnici nám tu vycházejí přátelsky vstříc — přes to, že se tu máme lépe než oni. Pracuje se tu 7 hodin denně, 4 dni, pátý den je volno — já mám neděle 5., 10., 15., 20., 25., 30., to je neděl v měsíci — nu a ještě u nás taková takésocialistické llisty piší, jak je tu zle. „Nová Doba“ napsala, že teď budou mít 72 neděl v roce — ale každý ví, že dřive bylo neděl 90!! Je to tu, hoši, velice dobrý, a bude to stále lepší — u nás jak bude? — to cítíte sami! Proto, kluci, hej rup, do S.S.S.R.!

Na shledanou!

Ahoj, kamarádi!

Moje adresa:

Leningradská oblast, Dětskoje selo
ulice Proletkulta 22.
Jan Brada.

Zde se totiž piše adresa opačně — kam, a potom komu. Mohutnej „Ahoj!“ kamarádům v Pizni, které od „Nosků“ znám, a hlavně ty, kluku dobrá — Ua, Łaske, Morgana, Edu, Inkumalaja a tak dále. Džlá.

— A kdyby k tobě přišel někdo vo práci, tak ho pošli do Dlouhý třídy. Tam je jí dost. Voni prej z ní budou dělat dvě krátký.

Šerif lidožrout:

— Šmarjá, že jste zapomněli vykuchat toho misionáře, že ty itrničky tak zaváněj!

— Poslušně hlásíme, že sme ho vykuchali, ale zapomněli sme zahodit nohy.

MUSÍTE:

okamžitě odeslat peníze na delegáta do SSSR,

a objednat potřebný počet brožur „Co je to tramping“ à Kč 1.—

Sbírký na čundr do sovětského Ruska.

Hofmann, Budějovice, sb. I. č. 124	Kč	50.—
Velebný, Brno, sb. I. č. 66	„	5.—
Osada Nord Star, sb. I. č. 61	„	17.60
Rudá řajga, Pisek, sb. I. č. 117	„	50.50
Klki, Prostějov, sb. I. č. 176	„	180.—
Straka, Suché Vrbné, sb. I. č. 93	„	11.50
Osada Pět continentů, Sadská	„	68.40
Osada Adnars, sb. I. č. 144	„	25.—
Vodra, sb. I. č. 10	„	50.—
Randáková, sb. I. č. 199	„	60.70
Výtěžek ze zápasu Toronto-Děti nekldu . . .	„	27.—

Kč 545.70

posledně kvltováno 575.35

1.121.05

posledně omylem kvltováno 50.40

celkem vybráno Kč 1.070.65

◊ Ahoj Plzeň ◊

plzeň a tramping

Škodovka, pivovar, bartolomějská babylonská věž, Radyně, domínující na obzoru jako charakteristická stafáž kraje a — tradice konservatismu, ten zhruba nárys Plzně. Škodovka — peklo pecí a šíleného chvatu v snaze o výdělek a v strachu před puštěním, les řemenů, konstrukcí a stádné, lesklé oceli strojů . . . Pivovar, který není ityňickou šalandou, ale Škodovkou na pivo; radnice, zakletá Žižkou, v níž od dob Zikmundových každé konšelstvo ustrne pod znakem velblouda s chrty, IN HOC SIGNOM VINCES, město, které se má za střízlivé a moderní, a které je zvláštní svými paradoxy. Plzeňák si nedovede představit život bez ORGANISACE, LEGITIMACE, KORPORACE A HONORACE a přece je povahou nedůvěřivý, váhavý a nekamarádský. Nebýt piva, a to je jako křen, cítil by se tu veselý a odhodlaný trempár jako v cizině. Speciálně o trempinku: Nikde snad, Prahu vyjímaje, nebylo tolik astrachánů i houpých křiklounů a rváčů jako v Plzni, sotva se to začalo trhat ze skautingu a z tělocvičen. Ale je tu kádr dobrých kluků z cizinecké, ze zákopů, z terezinských kasemat, od mariny a z fabriky Francie, kteří poznali rub života na své kůži a jsou příliš otrlí, než by se dali zvádat. Takytrampa poznáš hned, dělá víkend pouze pro zvané a v týdnu pačourí. Dělníkovi zas není hostejno, má-li zpívat a žertovat v neděli s chlapíkem, který ho dře bez nože jako úkolář nebo „mistr“. Těhle „nepolitičtí“ trampové z politických stran chodí na sjezdy jen štvát proti „Trampu“, kritisoval práci kamarádů a ozrást si držku. Jsou v mízivě menšíně, na štěstí. Je nutno pro deset procent astrachánů zdržovat dělnickou mládež před trempováním? Takhle vidí chudý kluk v Plzni většinou jen masťáky, protože ti pravi v sobotu jdou za tmy, aby nikdo neviděl rozbité kedsy a záplaty na zadnicích.

A přece je trempování krásná věc, a to věc právě těch chudáků, naštvaných krojí a fanglemi. Tramp nezná uniforem, vezme to, co má, jen když je to pohodlné, ať se to líbí nebo ne. Vezme si deku a zabalí pár burťů, protože nevedeme hotely. Děvče přivede do party. Na to dávno jsme plivli, co tomu řeknou lidé a máma vidí holku radši mezi trampy než u Běma. Chata je dobrá věc a náš druhý domov, je to ta nejlacinější a skutečnosti nejbližší iluze společné domácnosti, málokdy jednoho páru, často pěti svrných kluků a děvčat, náznak budoucnosti. Ale stanářů je daleko víc a jsou bliž k zemi i k nebi. Večeří se už za tmy, pak se ozve kytara a písně, krásné a naše, kolují u ohně. Starý šerif vypráví, a znenáhla se chce spát. Zapraskají palandy, zašustí sláma ve stanech, oheň pohasne a noc ovládnou hvězdy. Ještě se vlna v řece převalí a splouchne, v lese se ozve pták — a najednou je ráno. Vyspal jsi se jako kníže, slunce se ti směje do boudy, musíš vstát a proběhnout se v rose bos. Žasnes, neboť slunečné ráno, když se vydaří, vymaluje přírodu jako ráj. Dopoledne objevuješ nové krásy v lese a u vody, po obědě z začouďaného kotle lehneš do stínu a díváš se do nebe. Kouříš-li, v tu chvíli je ti reka nebo hulka tak drahá jako opav, která usmáka vede tebe. Díváš se na ni, a cítíš vůň o ni zápasit a ji chránit. Zrůžovělá, osvěžena sluncem a lesem, a večer se jí nechce domů. Ale nic platno, dělat se musí a bude vždycky, ale mimoděk ti uspadne, je-li děba práce dnes správná. Chceš dělat ve prospěch celku a chceš sám za to, co potřebuješ. Nechceš bohatství. Z vlastní práce ještě si někdo k užším nepomohá. Nechceš víc než co je třeba k skromnému štěstí. Ale v pondělí ideš dělat pluhy, které se pak povevou pod zelenou plachtou na pole cti a slávy . . . a vzpomínáš. Na neděli v lese u vody, na nocleh pod hvězdami — a na zákopy před dvanácti lety . . .

A jsi máš, jsi průkopník. Teď už nedáš neděli nikomu. Ale netrempuješ pro sport a hec, třeba rozumíš už hlučným veselí party, když se vrací rozlařena z osady. Jsi náš pro krásu svobody a srdce kamarádů, drsná a cynická, ale hotová pro dobrou věc:

NÁŠ ZÍTŘEK.

Bouřlivák.

na berdo: hej slovane!

Byl jsem vychován v lásce k vlasti. Moje máma znala dějiny národa jako kantor a celé zimní večery vyprávěla s nadšením o slávě i osudech české země. Bylo mi osm roku, když mě prvně vzala s sebou do zlaté matičky Prahy.

Tam v posvátném transu, dotýkal jsem se plesnivých zbytků starých portalů a se ztajeným dechem naslouchal dějům historii, kterou máma, bůh ví kde, vyčetla. Ačkoli v tomu dneš bezmála 25 let, přece ze všech těch dojmů pamatuji se na mě pevně rozhodnutí účinné ve vlaku k Plzni, že se budu učit blanickým rytířem, abych mohl pomstít ty české pany z orloje. Když mi bylo 18 roku a vypukla válka, tak jsem si myslěl skorem totéž.

Byl jsem přesvědčen, že moji vlasteneckou povinností je: konati vše, co by pomohlo ničit nenáviděné Rakousko a Německo.

Stávky ve Škodovce, kde jsem byl zaměstnán, podaly mě zbraň, kterou jsem chomil oběma rukama. Stal jsem se neobojacnou rianu a výkonným orgánem každé revoluční výzevy.

No a tak mě za jedné krásné stávky odvedli madaři na vojnu. Rozloačiv se s mamou skrze mřížové okno, rukoval jsem do Kumburka s poznámkou na papírech „Politisch verdächtig“.

Vojancil jsem tři neděle — arive nebylo možno upatlat vzpouru — dá to kus práce, ale ideonono ane přece — do toho! vojno povol — Hej rup! — A železno natepničky probudily mě v terezinské pevnosti.

Pět roku pevnosti je kapitoia sama pro sebe. — Na tu ránu dostal jsem však napiasi v podobě převratu a já se octnul na svobodě.

Do té samostatnosti nesl jsem si kromě zavšivených hadru také zanět plíc a podhruduce — žaludečnu katar a revma.

Nevím, jak jsem se přenesl k mamě, já vyzabla, sípací štastná, zřicevna.

Máma mnea oaesuata a s plučem vyměňovala pro-pocené košile.

Druhý den táhl okolo oken jasající dav v zaplavě národních barev. To mě vytáhlo z postele a za nimi!

V okně na nizenskem neimansyvi stal paháček a mnoho a krásně mluvil o dobyté samostatnosti a svobodě národa, o konci biedy utlačovaného českého ůdu cizackými kapitalisty a o ráji, který nás nyní čeká, jestliže si to vše budeme umět udržet a vyzýval poctivé vlastence k okamžité obraně našich nechráněných hranic. Tak jsem šel domů, vzal brotsak, s hanbou se ohlédl po rozestlané posteli a hajdy na hranice.

Čtvrt roku na hranicích je zase kapitoia sama pro sebe. — S hranic vezl jsem si vědomí poctivé vykonané povinnosti vůči vlasti, povýšení na aesamuka a zlou-tenku. V Praze jsem musel čekat na nizenske spojení do rana. Byla lednová neděle, s půlnoci.

Táhl jsem vyschlou kostru, potaženou kanarčí kůží, přes Vačlavě.

Mé žitě oči se únavou klížily. Čtrnact dní neust a při sadovce a vodě vykonovat pohraniční službu je schopna jenom vrasu syn. Schouřil jsem se do výklenku portalu a cvakot zubů me unášel v potosnění. — A hle, od zlatu táhne společenost rozlořena, v sokolských krojích, dany v národních, drží v podpazdří, zabíraj Vacla-

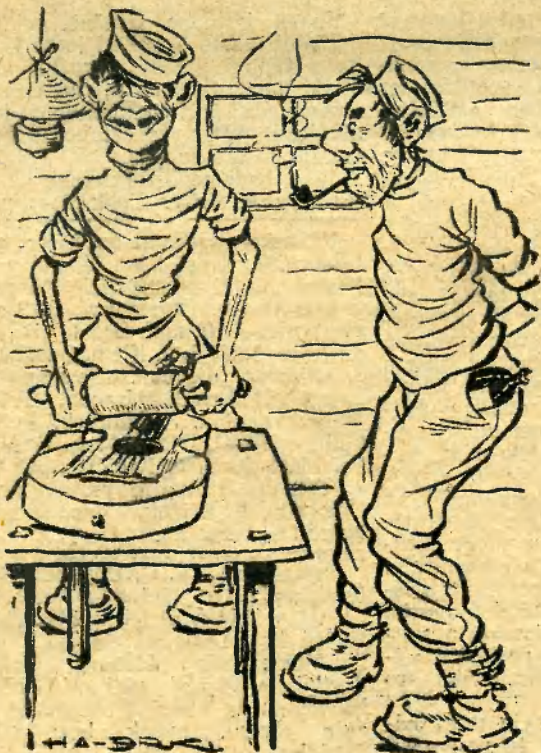
vák v celé šíři a z pívnic hrdel hulákali — Hej. Slované — — —

V tom vyklenku prožil jsem druhý převrat a když jsem jel k ranu opouštěl, vyplivl jsem do něho všechny své vlastenecké ideály.

Je tomu dvanáct roku — a přece nemohu zapomenout na mámu revoluční výchovu a často, když se mně oči krví podlejí nad tím dobytým rajem, tu každý můj nerv reaguje na revoluční výzvu — hej rup!

Uo. šerif „Berdo“. Plzeň.

Všem plzeňským „kamarádům“, kteří by tak rádi věděli, kdo jsem! Ba ne, kluci, lotočku vám nepošlu, ani nebudu tak hloupý, abych se prohlásil na slezině „u Nosků“, jak jste chtěli. Většina je vás dobrých trampů, ale trpíte mezi sebou tluchuby. Paďouři, když nás nemohli zničit jinak, nasadili nám kukaččí vejce do osad, zrádce, kteří tihnou víc k partaji než k nám. Je vás hodně, kteří se mnou sympatizujete, ale bojíte se mluvit. Co by tomu zítra řekl šel? Víte, já jsem taky takový, někde závislý v zaměstnání. Anonymita je mi pancířem právě jako mnoha osadám exotická jména. Ale mlčet nemohu, každé paďourství pranýřuju veřejně. A myslím si, až přijde náš den, setkáme se na — just ne, pane censor — s lidmi, o kterých bychom to nikdy nepředpokládali. A budou to ti nejodhodlanější! Nejsm nikdo z těch, které podezříváte, nejsem ani komunistou, jak si myslíte. A vy? Do paďourů hej rup — ale napřed — ruku na srdce! — nejste dosud paďoury sami? To vy umíte: Tumáš, bido, nachlastej se! Ale říct vám o rohlík? Kluci to na vás nechtějí, ale vzpomeňte si, vy sytí a bujni, že mnoho kamarádů má hlad a pochopte toho, kdo za ně mluví. A kde jinde, než v proletářském „Škodováku“ a v „Trampu“, bojujícím proti paďourům? „Kamarádi“, kam jste dali rozum — a cit? Bouřlivák.

-- Jakým pádem ty mně říkáš vole?
-- Pátým.

T E T K A. (T. T. K.)

Některé zprávy na 15. straně!

Brněnští trempíři v pohotovosti!

Konečně po dlouhé době, piné překážek a nesnází byl také v Brně spatrán T. O. V. Nadšení, které na schůzi 9. dubna bylo, přeneslo se i do ustavující schůze T. O. V. dne 17. t. m. 12 osad z přihlášených 14 bylo zastoupeno! Kluci přec jen pochopili, že je nutno uceleně bojovat za svobodný tramping! Dvanáct osad brněnských prohlašuje: Stojíme piné za jedinými trampským časopisem „Tramp“, kterého považujeme za svého mluvčího! Linil, po které „Tramp“ postupuje, schvalujeme a i my důsledně po ní půjdeme.

Jsmo kluci z továren, dílen, obchodů a kanceláří, kteří chtějí volnost trampingu do důsledku chránit! A proto budeme bojovat proti paďourům, kteří tuto volnost chtějí nám okiestiti, jakož i proti předvojenské výchově, kterou nám vojny čas, beztoho krátký, chtějí ukrásti! Sešli jsme se bez rozdílu na jedné základně a povedeme boj i proti škůdcům z řad těch, kteří si trampí nadávají, ale s kamarádstvím jeho nemají co společného.

Vypravíme si kamaráda na čundr do SSSR, protože chceme také vědět, jak tam se klukům vede. Stojíme pevně za našim T. O. V., který budeme podporovat ze všech svých sil a připravíme na 23. až 25. května mohutnou slezinu trempířstva celé západní Moravy včetně kluků z Čech a odjinud. Tam dáme výraz svému kamarádství a boji!

Osady, které chtějí nám v tomto pomáhati, vyzýváme, aby se hlásili ku spolupráci u podepsaných osad, které vám dají potřebné informace! Ahoj do nové práce!

Osady: Alltonusi, Eldorado, Rio Grando, El Passo, Benton, Arkansas, Red Wings, Altaj, Modrá Hvězda, Údolí sporu, Colorado, Wind River. Další budou následovat!
Brněnský T. O. V.

Sport Lesalov

PRAHA H., Vodičkova 23.

Hlavní sklad americké hygienické obuvi trampské, značky „Hood“ — od Kč 19.—, a veškerých potřeb pro tramping a camping.

Prohlášení trampské osady „Toulavá srdce“ ve Vojnovém Městci a osady „Šerých dálav“ v Nové Vsi u Sopot, okres Chotěboř.

Poznali jsme velmi dobře celou tu proľhanost a způsoby paďourů, nenávidíme všechny jejich předsudky, rozkazy, panství a morálku, poněvadž víme, že to všechno je uděláno čistě k našemu zotročení a pro větší břicho paďourů.

A těm, kteří nás chtějí zákazem trampingu okrást i o těch několik nádherných hodin volnosti v přírodě a uzákoněním předvojenské výchovy mládeže nahmat nás do paďourských organizací a spolků, prohlašujeme: Proti zákazu trampingu a proti předvojenské výchově mládeže povedeme ten nejostřejší boj spolu s desítkami kamarádů, bude-li přece nadiktován — pak prohlašujeme, že je jasno, že to již není věc diskuse, zda bude zákon respektován anebo ne!

Boxing & Athletika & Football

K naší jarní soutěži.

Konečně se jednou počasí na neděli zlepšilo a umožnilo mužstvům training. Wolleyballový míč dostal rádně na Irak, poněvadž osady dohánějí ztracený čas pro training, aby před jen do soutěže nešly nepřipraveny. Hrál se téměř všude po celý den. Očlhovali se hráči a mezery se doplňovaly.

Přihlášky docházejí sice v dostatečném počtu, kamarádi si chválí vypsaní soutěže, ale na takové množství osad je těch přihlášek přec jen málo.

Zasadte se, kluci, o to, aby ve vašem okolí získali iste pro soutěž veškeré osady, aby provedení soutěže působilo opravdu mohutně. Nejde tu jen o wolleyball, ale jedná se tu v první řadě o tramping, o jeho sílu.

Vzhledem k tomu, že mnohé osady a kluby oznamují nám, že bez trainingu se soutěže nezúčastní a žádají odložení počátku soutěže na počátek května, vyhovujeme a stanovíme první kolo soutěže na den 10. května 1931. Současně odsunujeme konečný termín pro přihlášky na středu 22. dubna t. r. Kamarády, neopomíňte včas svou přihlášku podat, jelikož ihned po stanoveném datu provede sport. komise losování, po němž ovšem nemůže být vzat zřetel k pozdním přihlášcům.

Sport. komise.

S. O. Ú. S. — Key West 1:0.

V neděli dne 12. dubna 1931 utkala se dopoledne na hřišti Pikovic za krásného počasí trampská mužstva osady Key West a SOUSU.

Osada Key West nastoupila s největším leskem a v nejlepší sestavě se známými internacionály a profesionály Joskou, Bayerem a slovenským trampem Čambalem.

Hoši ze SOUSU nijak se nezalekli těchto kanonů a několik minut po zahájení zápasu hráli si již s těmito STAR pravě kuličky.

Do konce zápasu byla to již vlastně exhibice SOUSU, ve které sympatický slovenský trampik Čambal se svojí známou jemnou technikou, jakož i Joska se svými dravými úniky, platicími snad na mančafy v 1. lize a jakož i temperamentní žižkovský tramp Bayer, s jeho přiklepáváním patiček a kolen „hochů ze SOUSU bez míče“ byli učiněni úplně neškodnými dětmi hrajeckými si v parku s balonkem.

SOUS z vítězů za sympatií domových nesčetných diváků a hlavně jiných trampských osad s naprostou převahou a skutečně fair způsobem. spor. ref. Karbou.

Plavectví.

Minulou sobotu byli v Praze v Klimentuském basínu uspořádány plavecké závody, kterých se zúčastnili dělničtí sportovci z Německa. Závody měly krásný průběh. Rychlý spád a velice dobré výkony zaujaly diváky až do poslední chvíle. Mezi závodnicemi startovaly 2 trampky a sice Blanka a A. Stýblová. Obě se velice dobře umístily a jich výkony dokazují, že v našich řadách máme i dobré sportovkyně, což nesmíme přehlížeti. Máme za to, že se nám vbrzku podaří dáti příležitost většímu počtu našich kamarádek, aby uplatnily svou sportovní vyspělost ve všech odvětvích sportu.

Wolleyballová soutěž „Trampa“.

K soutěži podána byla již řada přihlášek, avšak většina osad a klubů si stěžuje na nesehranost a nedostatek trainingu. Z toho důvodu usneseno bylo odložit počátek soutěže na 10. května a dodatečně přihlášky mužstev přijímají se do 8. května.

béna (a. c. sparta):

lehká atletika

I.

Předpokládám, že v trampských osadách sport zaujímá místo, jaké mu právem náleží. Proč to připomínáme? Protože v nastávající sezoně máme největší příležitost se sportu věnovati, a to sportu nenákladnému, nejužitečnějšímu, lehké atletice. Jednak proto, že je sportem nepřístupnějším, má pro nás dalekosáhlý význam, že ji pěstujeme hlavně v přírodě, na volném vzduchu, a svou všestranností je základem všech tělesných cvičení a sportu vůbec. Lehká atletika je sportem elementárním a není jenom otázkou prestiže měšťáckého nebo proletářského sportu, ale stala se nutnou činností a prostředkem pro ty, kdož pochopili význam ovládnutí tělesných cviků pro účely jakékoliv.

Chceme proto, aby byla mezi námi hodně pěstována, a to nejen závodně v omezeném počtu, nýbrž hlavně pokud možno všemi.

Otázku závodění či soutěžení stavíme na druhé místo. Ne snad, že bychom podceňovali význam závodění, neboť má pro nás tentýž vý-

znam jako míčové hry a jiné sportovní soutěže. Avšak závodění musí pro nás mít v první řadě význam propagační a zábavní. A proto nechceme vycvičovatí nějaké závodní koně, lámající za každou cenu rekordy, bez ohledu, škodí-li či prospěje-li to zdraví. Ani nechceme pěstovatí nějaké primadonství či fanouškovství ve smyslu měšťáckého sportu, ale chceme mít zdravé kluky a holky, kteří by účelným a systematickým trainingem nabyli dovedností tělesných cviků a dosáhli lehce velkých výkonů, jsouce takto připraveni splnit část našeho programu a našich cílů.

Proto budeme závodit — závody pořádati a na závody se připravovat. Bohatost atletického programu nám skýtá záruku, že máme široké pole působnosti. Jsou to v první řadě běhy: střední, dlouhé, silniční, přespolní, běhy mužstev, rozestavené (štafety) atd. Mimo to máme skoky do dálky, do výšky, dále vrhy oštěpem, koulí a pod. O tom se zmíním při speciálním popisu jednotlivých disciplín.

Snažil jsem se stručně, pokud mi dovoluje místo a pokud jsem k tomu kompetentní, neboť čerpám hlavně z vlastních zkušeností, nastínit význam a účel naší činnosti nejen lehké atletické, nýbrž sportovní vůbec, a ostatní záleží na vás.

Jak budeme připraveni, takové sklídíme úspěchy. Tolik úvodem.

Výsledky přespolního běhu osady Uracon. Trať asi 4 km dlouhá v okolí Hvězdonic, 21 startujících. Běženo ve 2 kategoriích. Výsledky: V ČSAAU registrovaní trampové: 1. Strejček, Kwango, 15:27.8, 2. Klein, Souš, 16:02, 3. Hanner, Uracon. Neregistrovaní trampové: Řehák, Uracon, 16:32, 2. Maša, Yukatan, 3. Manych, Děti neklidu, 4. Písař, Děti neklidu, 5. Mašinka, Zlaté údolí, 6. Krejčí, Zlaté údolí, 7. Toman, Strong Boys, 8. Prokeš, Colorado, 9. Křížek, Lone Some, 10. Muzikář, Lone Some.

Rewaston — T. C. Děti neklidu 2:6 (poločás 0:1). Hráno v neděli na hřišti v Měchonicích. Oboustranně slušná hra. Děti neklidu, ač s několika náhradníky, účelnou kombinací docílují v druhé půli pěti branek. Rewaston ke konci druhé půle nasazuje tempo, avšak bez většího úspěchu.

Havran — Toronto 13:1. K zápasu nastoupilo Toronto o deseti lidech s několika náhradníky, a dobře hraje Havran vyjádřil proto číselně svoji značnou převahu.

„Nepolitický“ sport.

mimochodem

Všude, ve všech novinách, pokud se bijí pro dobro p. padoura, čtete o tom, že sport stal se velice důležitou výchovnou složkou a že sport s mládeží československou je pevně splat. Tam se však dočtete i toho, že se strany rozhodujících činitelů v naší republice není o sportovní výchovu mladých republikánů dostatečný zájem, a odůvodnění je velice závažné (mezi jinými i to, že dosud není postaven „národní“ stadion? a že se bourá stadion pro klusácké závody na Letné?).

Ač rádi bychom přiznali, že zájem zde opravdu není, nemůžeme jinak a prokázat, že pravý opak je pravdou, že zájem o sportovní výchovu v rozhodujících kruzích je. Přesvědčuje nás o tom oficiální orgán nejvyššího sportovního ústředí „Čsl. všesportovního výboru“, svědčí nám páni ministři

Označený časopis dal k dispozici svou prvou stránku p. min. zdravotnictví. To konečně by nevadilo, ale také uveřejnil článek i p. min. národní obrany. Ač každý z pánů zastupuje jiný resort, je velice zajímavé, jak se oba ve svých článkách krásně rozepíší o sportovní výchově mládeže a jak se ke konci oba krásně scházejí. Oba říkají, že chtějí mít zdravý národ, ale oba také ke konci zdůrazňují, proč, a praví, že chtějí mít zdravé, schopné obránce vlasti.

staříčkový sportovec přichází na pomoc

Páni sportovci z Čsl. S. V. ve svém oficiálním časopise rozvinuli také krásně zajímavou anketu: „Jak mají postupovat sportovci při příštích volbách do obcí“, které se kromě jiných zúčastnil i jeden starý rekordman a napsal:

„Tedy co činiti, když zjišťujeme, že ani „politické osamostatnění“ nám (sportovcům) neprospěje a čsl. politickými stranami jsme přehlíženi? Co činiti? Nic jiného, nežli vybrat si ze dvou zel to menší a obrátit se na všechny politické strany, tak jak dnes vypadají, a utílit je hodně po dobrém, aby ve svých interpelacích vzpomněly si také na desetitisíce čsl. sportovců, „zdatných to synů své země“. Požádati je, aby sport uznaly jako významnou kulturní složku národa, která nemůže a nesmí být přehlížena. Naše mládež žije sportem v tom dobrém smyslu a chce na zdravých sportovních zásadách jít životem a proto obdivuje a shlíží se v tělovýchovných zařízeních našich sousedů, kteří slovy o předvojenské výchově nehazardují, ale činy tuto prokazují. Zdatná mládež — zdatná armáda — bezpečná obrana vlasti. — To musí být ideou všech členů zákonodárných sborů atd....“

Tak vidíte, kamarádi, starého „nepolitického“ sportovce, jak se snaží být páňm nápomocen, jak dojemně se s nimi shoduje, a jak na plná ústa říká to, co ani páni ministři si netrounou.

co se ti chystá, mladý kamaráde?

Dobry, český, národní sportovní bard to určitě říká. Staví před tebe krásné perspektivy, které je možno říci asi takto: Budeš vychováván sportem, své tělo soustavným trainingem zdokonalíš, budeš silný, zdravý a krásný. To bude pro tvou potěchu. To však není účel. To silné, zdravé tělo bude třeba též pro něco jiného, pro obranu vlasti. Co to znamená, je nám všem již dobře známo a mimoděk tane nám na mysli zoufalý výkřik — krásné, zdravé tělo sportovce, klesající s vnitřnostmi handgranátem vytrženými střevy a roztrhanými, kdysi k ideální prázdnosti sportem vypěstěnými svaly, za koho to mluví staříčkový sportovec?

za koho to mluví staříčkový sportovec?

Jestliže oficiální časopis nejvyššího sportovního ústředí dává své úvodníky k dispozici článkům vojenského obsahu, jestliže uveřejňuje články, v nichž významný sportovec vyzývá kompetentní kruhy k zavedení předvojenské výchovy, jsme nuceni prohlásit, že Čsl. V. V. se s obsahem zmiňovaných

článků plně ztotožňuje, čili se se zúčastňuje celě akce uzákonění předvojenské výchovy.

Ejhle, kamarádi, zakukleného nepřítel, ejhle, nepolitický sport československý. Vidíte, že ani před tím, co by mělo zůstat opravdu nepolitické, se nezastavují špinavé ruce p. padoura, a že i sportu zneužívá jako jeden z prostředků k dosažení svých cílů. Co je důležité poznamenati, že vedoucí činitelé čsl. sportu o své vůli mluví v tak závažné otázce a dávají tím celý čsl. sport k dispozici p. padourovi.

výzva k matchi — u startu

My víme, kdo tvoří hlavní kádr klubů, sdružených po vedením Čsl. V. V., my víme, že to jsou desetitisíce mladých našich kamarádů. Ty desetitisíce patří jinam, tv náleží mezi nás. Ocitáme se u startu s p. padourem v závodu o ty mladé naše kamarády. Pan padour je tvrdý, má příliš mnoho prostředků, aby vydržel tempo a proto je a bude tvrdý boj s ním.

v cílové rovince

Věříme, že tam už p. padourovi nestačí dech, že tam zvítězí mladé srdce trampské, které ví, že odvahou a bojem se vychází vítězně z matche. Olda.

— Ten Nekolný musí bejt ale čistotnej, co?

— ?

— No, že von každýho přepere. lord.

Trampské kanadky
originál anglický Dul box
Kč 178-
až 198-
Jaroslav Bohata
Smíchov.
Proti Kaučecí.
Též poštou na dobírku, vyplaceno
Udějte čisté nohy.

Jde slečna učitelka s dětmi kolem Vltavy. Právě plavou vory směrem proti nim. I dí ta slečna učitelka k svěřencům svým:

— Dětičky, pozor, teď uslyšíte bodrou řeč našich českých Podskaláčků.

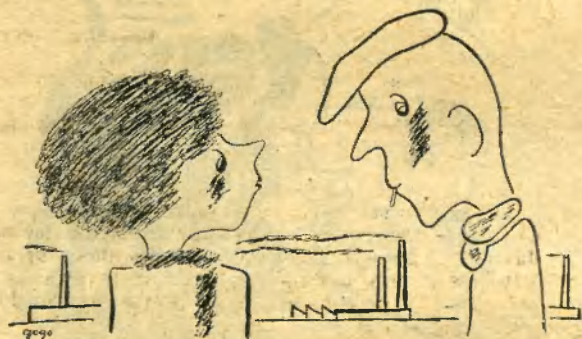
Načež přiložila útlé ručky k ústům a zavolala:

— Hoj, bodrý Podskaláčku, kam plujete po stříbropěnné Vltavěnce?

Bodrý Podskalák zařval hlasem hromovým:

— Ty mě taky, stará vozechule, ptám se tě já, kam ty parchanty vedeš?

Tornado.

— Tak mi fotr píše ze Slovenska, že mi poslal před čtrnácti dny husu a eště sem nic nedostal.

— Vona asi nejspíš de ta husa pěšky.

Děda.

Kamarádi Foto-přístroje a potřeby koupíte nejlépe a nejlevněji u ty. ŠKODA II., Štěpánská 53. XII. Slezská 13. Kopírujeme. — Vyvoláváme. — Zvětšujeme.

Jaro přichází máme pro Vás něco nového. Vyžádejte si ceníky.

„CANADA“
Vinohradu, Šalařikova 1.

— Šmarjá, co to tady chroptí?

— Ale, Blanka vedle dusí maso.

To je élení!

vykřiknete, až uvidíte **WALTNERA**, jak roznáší dršťkovou poiévku, znamenitou černou kávu a Prazdroj. Jsou tam tři skvělí muzikanti a je to na Staroměstském náměstí a nároží Dlouhé třídy.

Vece pan soudce:

— Jó, tak to bývá, když si rodiče děti špatně vychovají.

A odpovídá obžalovaný:

— To je těžký, pane soudce, já sem se dost snažil z fotra něco udělat, ale všechno marný; lotr holt zůstane lotrem. Děda.

— Jarčo, dejte těm rybám novcu vodu!
— Milostpaní, dyť tu starou eště nevychlustaly!

AB.

A: Víš od čeko jsou jména Pereles, Karpeles, Jaiteles atd.?

B: ? ! ? !

A: No, když Mojžíš takal ty Židy 40 let po poušti, leckterý již nemohl. Tu přišel vždy Mojžíš a pobízel unavené: Pere — lez, Karpe — lez, Jaite — lez!

— Jen pojď hezky p o m a l u, vona nám ta cesta r y c h l e j i uteče —

Měla paní Paďourová plnou skříň plesových toalet a že už je nenosila a nevěděla, co s nima, poslala posluhovačku do Židů, aby je tam prodala. Půl dne tam ta posluhovačka lítala a přinesla je zpátky. Žádný Žid je prej nechtěl koupit, poukazuje na to, že toalety jsou šité na příliš silnou a velkou dámu. Zachmuřila se paní Paďourová, ale hned napadla jí nová myšlenka:

— No, co napiat, půjdete tedy po barech a vinárnách, tam k těm animírkám. Ty beivají vypasený — tam je jistě prodáte!

A šla tedy po druhé ta posluhovačka. Prochodila zase půli dne, než myšlenka paní Paďourové se opět neosvědčila.

Povídala udejchaná pomocnice v domácnosti:

— Žádná pomoc, jemnostpaní; půl Prahy jsem prochodila, všechny pajzly prolezla, ale žádná důra nebyla tak velká, jako voni!

— Já už jsem takovej veselej vod přirození! Já si děsně potrpím na všelijakou koninu!

— To já dám zaseje přednost uzennyému s knedlíkem.

lord.

Ve vlaku jedou 2 lidé. Dělník-tramp a pan Paďour. První čte Trampa, druhý Čubičku. Povídá Paďour k trampovi: „Tyhle ty noviny taky kupuju, ale jen k jistému účelu!“ Vece tramp: „To mně zase nehoupaj, to by měli chytřejší sedínku než hlavu!“

Přijel židák do městečka, kde jaktěživ nebyl a marně se pachtil hledáním nějaké místnůstky, kde by se pobavil s holčičkou. Chodců se ostýchal optat a říkatí takové věci strážníkovi se nesluší. Ale pomohl si syn Davida krále:

— Phane policajt, kde je tu, phrosím, magistrát?

— Ten velikej dům na náměstí.

— Ale dou! Nedělej si šprťouchlata, to je přřeci nevěstinec?

— Ne, nevěstinec je ode vždy ten žlutej dům v týdle nličí!

Honza Daliborů a Franta Šachů jsou na bytě. A spějí oba na jedné posteli, poněvadž to přijde laciněji. Nedávno byl Franta Šachů večer v divadle a přišel domů, když už Honza Dalibor spal. Odstrojoval se a stále si při tom pískal nějakou arii. Honzu už to dožralo a začal nadávat.

— Tomu ty nerozumíš — odsekl Franta, — to je z „Fausta“!

Za chvíli ulehl a už počal dřímat, když v tom cosi od Honzy uslyšel.

— Co to? — povídá káravě.

— Ale, tomu, ty vole, nerozumíš, zabručel Honza, to je — z Dalibora!

Vece pan učitel: „Země je kulatá. Že ano Parlášku?“

I zašumi to v hlasivkách výše jmenovaného:

„Jak myslíte, pane učiteli, jste starší.“

Jim T. v.

Kamarádi!

Navštěvujte pilně restauraci u „Labutě“, Praha III., Ujezd 32. Dobré pivo, levné a dobré obědy a trampská společnost.

**R O Z Š I Ř U J T E
T R A M P A !**

CO JE TO TRAMPING

objednejte si
ihned
novou brožurn
„co je to
tramping“

24 stran,
množství
ilustrací

cena brožury

KČ 1.—

lord:

symfonie života

Věnováno Rudě Sachovc, která
ma sice oči — ale nevidí.

Heia a Marta byly stejné staré, bydlely ve stejném domě a chodily spolu do téže školy. V tom tedy mezi nimi rozdílu nebylo, ale v pěstounech ano. Rodiče Heia měli na jedné z hlavních ulic rozsáhlý modní salon a Martu, která otce neměla, živila matka, postuhováním u panu, těžce pracující od rána do noci pro osázení a nakrmění svého dítěte. Pro Martu kaurarádství Helenino bylo výhodné. To, co otce neviděl ani ve svátek, při kterém Marta pocívala rozdíl mezi

to si nosila Heia do školy k svačince. A že děti bývají dobrými kamarády, najedla se Marta i s Helou dokonale. Tak spolu chodily leta do školy obecně a vstoupily spolu i do měšťanky. Život šel klidně dál, hodiny a dny ubíhaly a netrvalo dlouho, kdy obě držely v rukou posměanu vysvědčení. Tim okamžikem přestala být Marta dítětem a vstupovala do šlépějí matčiných, což znamenalo pro ni práci, dřinu, drnu —, Heia, příliš ještě mladá na to, aby se úplně oddala zahálce, odešla po absolvování měšťanské školy do lycea...

Tak nastalo pive letu rozloučení, při kterém Marta pocívala rozdíl mezi

ni — dítětem muzáku a Helou — deeron bohatého živnostníka. Jako všem podobným děvčatům i jí otevřela se brána továrny, ale matka, děsíc se života fabriček, dřela raději od útra do noci, chtějíc dceři zabezpečit lepší budoucnost. A tak se stala Marta učednicí v módním saloně Helenina otce. První rok neměla plat žádný, druhým rokem dostávala deset korun a třetí rok, když pracovala tak, jako každá starší dělnice, byla odbývana dvaceti pěti korunami týdně, z čehož jí ještě strhovali na pokladnu. Několikrát do roka přijížděla Heia k otci domů, ale na nadšené pozdravy Marty vždy chladněji a chladněji od-

povídala. Marta pochopila, ale nebolelo ji to; jen se trpce usmívala. Objevila druhý rozdíl mezi ní a Helou.

Za nějaký čas se stala dělnicí a tím i jen plat se poněkud zlepšil. Pracovala rada, šťastna, že může konečně své matce alespoň částečně nahradit její dřívější starost. Věděla, že její námaha je nedostatečně ocenována, že práci, kterou vykonává, dostává šel třikrát lépe placenou od zakazníků, ale mlčela. Jakmile by jednou dala na jevo svou nespokojenost, hrozilo propuštění.

Tak šedé plynula leta a Marta starla. Podporovala již nyní úplně svou matku. Veliké starosti zanechala stopy na její tváři, byla silně nervosní, stále se chvěla a její lice pokryla se nezdravou bledostí. Vždy pozdě večer potácela se unavená, vyšílena každodenním shonem za kusem chleba, do svého smutného hnízda, kam se skrýla se svou bídou. Pohrdala svým okolím a tajila před cizíma očima soukromé starosti a bolesti. Už před několika měsíci ji lékař řekl, že ma souchoťiny a přísně jí nakazal, aby nechala práce a jela ven, že musí na sebe dávat pozor; už k vůli matce. Trpce se usmála nad jeho radou. Ano, musí pracovat, perně pracovat, už k vůli matce. Zkušenost naučila ji

počítati s každým haléřem; šetřila, ale stále se nedostávalo. Přišla sobota a těch pár korun, které dostávala, rozdělila mezi kupce, na činži, lékaře — a nezbylo jí v ruce nic. Tak uběhlo celé její mládí, o kterém ani nevěděla a kterého ani neužila.

Kteréhosi dne přišel šel do dílen a oznámil, že následkem špatného odbytu budou mzdy sníženy. A v sobotu při výplatě udala se katastrofa. Stržená částka z platu už dosti bidného byla větší o více než se očekávalo a Marta, které prolétly hlavou peněžní těžkosti, hlasitě zaprotestovala. Osměleny jejím vystoupením zareptaly i druhé a zakratko celý dav dělnic hlučel a rotil se kolem Marty. Šel, rozvzteklý tím, že se někdo opovážil postaviti se proti jeho svrchovanosti, vyběhl ze své pracovny a sprostě se obořil na Martu, jako původkyni celého vzbourení. Nastala prudka kontrola, při níž se Marta stále více a více rozčulovala, až na vrcholu výstupu se pojednou prudce rozkašlala a z jejích ust vyhrkl proud rudé krve. Zachytily ji kamarádky a za chvíli se pro ni řítíl vůz zachranné stanice. —

Stal jsem v nemocnici u nohou její postele a díval se na ni, jak těžce dýchá, na její dríve tak hezký obličej,

který strnul nyní v tvrdou masku, z které zírala smrt. V pravo ode mne stála slečna Hela a ja bezděčně oceňoval její krásu. Měla postavu bohyně, obličej anděla, její ruce byly bohaté a překypující jako hrozny vína, byla neskonale krásná, s božskou milostí v očích a jakési světlé, chvějící se vonné fluidum jí obklopovalo. A na posteli vedle ležela sešla, vychrlila žena, jejíž nohy, rýsující se pod dekou byly jako nohy poutníka, lenž putoval z Káně Galilejské do Kafarnaum, aby hlasil příchod světla a lásky. Na tento obrazek dvou protiv nebudu moci nikdy zapomenout. Hela a Marta bydlely ve stejném domě, chodily spolu do téže třídy a byly stejně staré; ale, Marto, řekni mi, proč tvoje vlasy jsou již zcela strivorne? Jak je možno, že v tvých osmadvaceti letech napadal již na tvou hlavu těžký bílý sníh?

Marta zachřčela, sebrala poslední síly a stuhla křečovitě ústa k podivné grimase; pak vzdychla a natahla se — Hotovo.

Přiběhla ošetřovatelka, aby zjistila smrt. U mrtvé Marty klečela kamarádka z dílny a plakala. V rozlehlé síni šířil se zvláštní, přesmutný pach smrti a kolemjdoucí leptiska se pokržovala a šeptla zbožně: „Ó Pane, odpusť jí její viny.....“

Nad městem snašel se večer.

burýšek:

ééště isem néévyrost mám být vóójáák . . .

Dvěštlé — padesat — tři sta. Vyřvaným hlasem poutového vyvolavače úředník s přísnou tváří, patrně odkouknutou od vojenských pánů, nam oznamuje, že nová sorta muže vejít. Padesat čísel se svléka do košile, řadí se do zástupu. Deset jich je vpuštěno k hlavní atrakci. Košile dolů a co by Adamité pod míru a na vahu. Deset nahých, každý jiný. Silní, vyžraní kluci, slabí, chudokrevní, že bys jim hadal 15, nejvíce 16 let. Tam tomu nedochudčeti s vpadtými prsy všechny žebra můžeš spočítat. To není tělo, to je vykřičník, který mluví, řve.

**Trampa bolí každý úd,
nenosí-li botky Hood**

Hygienická americká gumová obuv k dostání ve všech obchodech sport. a s obuví. (Od 19.—, 29.—, 39.— atd.)

Hledám zákazníky!
Sport Hnědkovský, Praha III., Mláčská 8, 12 III
Telefon 44743. ————— Telefon 44748

drby z osad a čundrů

15 nových osad týdně!

Brno

se rozhoupalo najednou se třemi novými osadami. Je to „Alto...sl“, „Toronto“ a „Altaj“. Vítáme vás, kluci, a jak si myslíme!

Žižkov

hlásí hroznou partu „Kala-Hari“, která má hodně členů a ještě větší spoustu nevyřízených přihlíšek.

Praha II.

„Rudý blesk“ je nová osada vystoupivších členů z Old Toronta.

Louny.

Pod troskami hradu Šebína u Lívous na pravém břehu Ohře sídlí nová osada „Modrá Ohře“.

Pišeň.

Z Údolí Překvapení hlásí se k nám již starší osada „Santa Grúz“.

Želenky.

I z této zapadlé vesnice hlásí se sedm kostrounů pod názvem „San Pedro“.

Benešov

zdařile pokračuje. Další je „Southern Gross“.

Koryčany.

Tamější slezina vynesla novou osadu „Vosí hnízdo“.

České Budějovice

hlásí další „Vyžraný chlebuik“.

Rakovník.

Také se po dlouhé době konečně vzhopili a oznamují novou osadu, „Valencii“.

Praha VII.

Oznamují „Berbeři“, že staré jméno „Sinava“ zahodili a jdou s námi. Osada „Hambatejch“ se přeshupuje na osadu „Red Boys“ a souhlasí s linií našeho časopisu.

Ahoj, děvčata brněnská

hlavně ty, Jimmy z Peticonu, Mrňousku z Friendlove, kamarádky z Red-Wingsu a Feldkurátova babuško! Co se s vámy, holky, děje. V Praze všechno vše, holky, zakládáme svoje sleziny, pravidelně jednou týdně schůzujeme, snažíme se mít sportovní oddíl, a zkrátka pomáháme klukům při jejich práci. Myslím, že už je na čase, abyste začaly také vy.

Takové záby tramské a chtěly byste se nechat zahanbit klukama? Sice máme toho před sebou hodně, chceme-li kluky dohonit, ale s chutí do toho a jít s nima za svým cílem! Ostravačky se ozývají, severní Čechy také a Brno nechává ty svoje squaw až na konec? Ne, děvčata. Pracujte s námi. Těšíme se na vás, na vaši spolupráci a hlavně na to, že rozmnožíte naše řady zas o hodně děvčat, a sice dobrých děvčat. Morava přece umí dát „dobré zboží“. (Já jsem totiž vaše krajanuka, proto to zastávám.)

Pište do Trampa vaše zážitky na čundru, nebo z továren, z kancelářů, dílen, zkrátka, holky, vždyť si rozmínce. Chceme ukázat naši vyspělost umíme. Chceme ukázat naši vyspělost. Ať se jenom pokusí, když uvidí, že i my, děvčata, pracujeme s klukama, uvědomily jsme si naše cíle a řveme s nima do pačourů hej-rup, ale nestačí pak jenom řvaní, ale zase práce a snaha. A tu my máme. Díky — nezalekneme se hned tak něčeho.

Tedy, kamarádky, vzpamatujte se. Brňáčky, začněte některá a už to pak půjde samo. Vždyť vás to musí štvať, když čtete v Trampu — samé holky z Prahy si kecají, — a vy nic? Polepšete se a začněte brzy s klukama, nebo třeba i samy.

Ahoj — a hej-rup řve vám

Blanka.

Kamarádi!

Zvláště vy, kteří tolik zavrhuje te politiku, věc, která by se spíše měla jmenovat odboj a obrana volného trampingu, poněvadž nemáme žádně pány poslance a podobně chytrosti jako politické partaje. Přál bych vám vidět obraz, který se mi naskytl na příbramském nádraží na Hod boží, 5. dubna, dopoledne. Z vlaku vystoupili a do čtyřstupu se seřadili skauti, hoši 8- až 9letí, na ramenou dřevěnou imitaci pušek, omalovanou černou barvou a bronzem.

Nechci poukazovat na skautskou organizaci a její směr, ale bylo mi líto těch dětí, které jsou okrádány o to svoje pravé dětství, zvláště v dnešní moderní době, která staví na odív svoje hesla vše pro dítě. Myslím, že není potřeba rozepisovat se o mírových konferencích, ale stačí, když se řádně zamyslíte, tak si uděláte svůj názor sami.

Zdar práci na ochranu trempu přeje
Brumlal.

S. O. B. (Spojené Brdské Osady) přijímají nabídky k wolleyballovým matchům. Nabídky přijímá Olda Holec, Praha VIII., U Vozovky.

siki: k otázce zítřka

Přišlo jaro — s ním slunce, řeka, lesy, silnice a nekonečné dálky. Svět volá, hypnotisuje, vábí. Šel jsi vždy, šel tvůj kamarád, šli všichni, kteří podléhali kouzlu dalek, všichni ti, kteří měli trochu vůle, trochu citu, nezkaženého rakovinou velkoměstské morálky, nezdeptaného ubohými hesly pačourských a vlasteneckých organizací; všichni, kteří toužili po volnosti, svobodě, trošce světla a dýchacího vzduchu . . .

Má přijít nová doba. Mírové a odzbrojovací kongresy a konference na celém světě. Brojí se proti válce, proti šovinismu, usiluje se o sbratření všech lidí. Pupkatý továrník, omezený státník, všechny ty „nepolitické“ tělovýchovné organizace, humánní spolky, generálové, diktátoři, papež — všichni volají do světa krásná hesla. Mohlo by to zvenčí vypadat hezky, ale co se skrývá za barierou toho cirkusu?

Dělníci dřou do strhání za pár krejcarů pro toho, jemuž jdou do kapes miliony z práce jejich rukou, jenž řve ušlechtilá slova o lidskosti a hrozí dělníkům vyhazovem, domáhají-li se toho, co jim právem náleží a co jim před veřejností slibuje. Musejí mlčet, aby nerozmnožili řady těch milionů z celého světa, kteří zmirají hladem na ulicích. Synáček pana továrníka proflámuje za noc tisíce, děti dělníků umírají podvýživou, strašnými nemocemi, potulují se v nejhorším prostředí, trpí v polepšovnicích, kradou, stávají se zločinci, protože máma s tátou shánějí kus žrádla a nemohou na ně dohlížet. Těch si nikdo nechce všimnout, zatím co protekční děti bohatých pupkáčů léčí si přečpané žaludky vyžíráním „humánních“ spolků, které jsou vydržovány z příspěvků právě těch nejhudších, kteří rádi dávají, poněvadž jsou přesvědčováni, že dávají na dobrou věc, pro dobro svoje a těch druhých ze svých řad.

Coddy:

příběh listopadové noci

Bylo v roce 1917, tehdy, kdy usurpátoři světové moci poroučeli lidem nenáviděti se, kdy mužové a milenci museli vzít ženám a děvčatům svoji sílu a obětovati ji nenasytnému molochu války. Svět byl pološílený, nervy otupělé, zvyklé na ty nejstrašnější lese.

15. listopad 1917. Seděli jsme v Marmaroš-Siboti v hospodě s poplivanou zemí a s podělaným od much obrazem císaře Františka Josefa. Bylo nás tam asi deset vojáků, ostatní hosté byli starci, neschopní služby vojenské. Bylo to před nedělí, snad setrvačností zvyku byla lepší a veselější nálada. Mezi námi seděl též dobrý maník z Marmaroš-Siboti, který hodně mazal — vojákoval proto pořád doma. Měl tam pěkný statek a větší vinopalnu. Hovořilo se o všem možném, až se také přišlo na událost, která se stala den předtím. Neďaleko místo byl totiž nalezen neznámý cizinec, oběšený na stromě. Byl uříznut a uložen na hřbitově v márnici. A právě s touto příhodou dostoupila nálada vrcholu, nervy chtěly nějaké silné dráždítko, když povstane marmarošský válečník, že prý dá do placu pěkný soudek výborného vína, když se někdo z vojínů odváží a přinese sem, do hospody, toho oběšence z umrlčí komory. A hned vyskočil jeden z nás, asi třicetiletý, statný, černý Bosňák Dašič, že prý sem toho sešlýho hned přinese. Narazil propocenou čepici a už vyběhl ze dveří. Podívali jsme se jeden na druhého, hovor uvázl. Snad jen ta nezvyklost zdála se nám i v této vřavě válečné silnou — popíjet u stolu s oběšencem. Zatím náš Bosňák přicházel již ke hřbitovu. Otevřel rezatá, skřípající dvířka a šel spěšně střední pěšinou k umrlčí komoře, která stála v rohu až na konci hřbitova, obrostlá hlozím a suchou travou. Tma byla vůkol, vítr hvízdal hřbitovní melodií otvory křížů a bez cíle honil spádané, suché listí.

Dašič stiskl kliku, v zámku to zapraskalo, dveře povolily. Nohou ohmatal práh s utrženým železným kováním. Tápaje ve tmě, hledal mrtvolu. Když nahmatal nohu, rychle jel rukou po těle, až našel bezvládné ruce, uchopil je a naložil si nebožtíka na záda. Pohoupl si jej, aby se mu lepe nesl, a dal se hned na zpáteční cestu.

V hostinci jsme ho již netrpělivě očekávali, když náhle otevře dveře, zpocen a sehnut vleče nebožtíka ke stolu, kde složil ho na židli. Hosté-civilisté s počátku ani si nevšimli, jakého návštěvníka tam Dašič vleče. Mysleli, patrně, že našel někde nějakého opilce. V tom však přikvačil bohobojný hostinský. Když viděl, co se tu děje, udělal rámus a tu se k němu přidali i ostatní hosté — než bys napočítal, pět, všichni opustili hospo-

du a nás vojáky hospodský vyhodil, zadržev jenom Dašiče, který byl celý ustrašen. Poručil mu, když si mrtvolu přinesl, tak aby jí zase dopravil tam, kde ji vzal. Nezbyvalo mu nic, než uposlechnout. Naložil si zase mrtvolu na záda, zkržžil si jeho ruce přes svá prsa a utíkal s ním ke hřbitovu. Přeběhl rychle hřbitov, vstupuje již do umrlčí komory — prošel dveřmi — náhle něco jím od zadu škublo — tahalo ho to vší silou zpět za stálého, podivného praskání. Trhl zofale sebou i s umrlcem, zahadný tah zpět však byl tak silný, že klesl na kolena, začal chrčtět, svíjet se, něco mu čím dále více tisklo krk a hrudník — těžký chrapot trval ještě několik okamžiků — pak rozhostilo se za kolem hluboké hřbitovní ticho. Jen vítr listopadové, temné noci hvízdal dále na kříže a polyboval holými větvemi stromů...

Ráno našli jsme v umrlčí komoře mrtvoly dvě. Když Dašič vnišl oběšence, zachytila se jeho bezvládná noha o utržené kování práhu a on, rozrušen, zapomněl pustit zkržžené ruce umrlcovy se svých prsou. Jeho krásný, černý vlas byl bílý jako sníh.

Redakční. H. — „Nenávidím“ je hezké, ale sebrala by censura. „Tobě, kamaráde“ taktéž. **Roman** — jen jeden. Polepši se. **Ferrri**, tentokráte slabé. Něco jiného. **Jirka z „Krasina“**, dlouhé, a potom — příliš tendenční. **Franta M.** — ohledně D. C. Trio nám něco podrobnějšího napiš. N. O. se ptát nebudeme. **Andy**, to neznáš naši censuru. Opatrněji! **V. Kalina**, také. **Tulák Ferrri**, poslední bylo lepší. Toto příliš dlouhé. **Rýza**, toho nového časopisu si nevšimel. Chcípne na skrčeninu sám. **Mucin**, věř mi to nebo ne, ale já to nedostal. Místo dlouhého povídání po druhé raději zpravu opakuj. **Espagnol**, slabé, polepši! **Mill a Kid**, tak už píše. **HAV**, raději pouze fóry. **Nora**, poslední zásilky hrozně slabé! **Avionej**, neide, to bychom brzo měli z časopisu osobní drbárnu. **Milton z Fr.**, fóry slabší. **Ota**, něco málo moc dobrý, něco více moc slabý. **Dlouhý Joe ze S. W.**, totéž. **Dlouhý Ed**, neide. **Jerry z Opojení**, o tom potlachu jsme už referovali. **Divoký Fatty**, toto ne, příliš tendenční. **K. Musil**, tomu nevěřím. **Joe Bruhan**, dva fóry byly dobré, ostatní už slabší. **Bimbo-Nibelung**, vesměs slabší. **Soust**, také. **Hangl**, piš po jedné straně papíru. **Milton z Friska**, také. **Emil Konda**, nám taky! **Lostal**, jedno už bylo otištěno. **Benton**, příliš osobní. **Bába**, polepši se. **Fizanka**, také, a nech tyřmování, děvčatům to nesluší.

ADMINISTRAČNÍ:

„SAVO“ sděl adresu pro několik kluků. **DIVOKÝ FATTY**, jak mášem poslati sběraci listinu, když nenapišeš adresu? **VŠICHNI!** Vyrovnejte si předplatně!!!

Kamarádi!

Jak dlouho budou mezi námi ještě tak důvěřiví kluci, kteří věřící páním pačourům, že to s námi dobře myslí. Když věříte něco, tak jim věřte všechno. Věřte jim, že trampování se nemůže zakázat, ale věřte jim taky to, že jste lumpové, vagabundi z periferie a vrahové ze Všenor. Na první stránce v jejich plátkách čteš o jejich prospěšné práci pro trampy a když vobrátiš hst, hned tam zase stojí vo orgiích, páchaných trampy a že se to musí zakázat a kdesi cosi.

Na potlachu v Karlíně nějakí dva kluci si povídali: Tímhle prej si sami ten zákaz přivodíme. Nemá se proti tomu nic dělat. Žádný Tov! A nezákážou nic!

Heleď kamaráde! Když ti někdo bude chtít dát přes hubu, tak si stoupi, mlč a nebraň se, von ti nic neudělá, ale když se budeš bránit, tak to máš posichrovaný, že přes tu hubu ti dá. Máš pravdu, nebraň se, kamarádi, nevolme žádné trampské obranné výbory, oni nám nic neudělají, oni nám tu trampskou svobodu nechají.

Rýsa a Kala-Hari.

Následující značky mají administraci dopisy: Spolumajitel 1, Začátečník další 1, 2—3000 Kč další 1, Popis a cena další 1, Obnos — kde další 1, 2,600 Kč další 1, Istvan Lajos-dráteník 1, Čundr 3, 850 Kč 1, 900 Kč 2.

Malý oznamovatel.

(Slovo 1 Kč. — Pro předplatitele a přispívatele 70 haléřů. Tučně tištěné slovo dvojnásob. Obchodní inserty i pro předplatitele podle insertní sazby.)

KAJAK nový, sportovní, **PRODÁM**. Koupím starší kytaru. Zn. „Dvousedadlový 550 Kč“.

DOBŘEHO KAMARÁDA na cestu světem hledám. Zn. „Světlem.“

CANOE levně prodám. Kučera, Žižkov, Žerotínova 57.

KOUPIM starší canol. Zn. „Popis a cena.“

PRODÁM canoe. Zn. „500.“

KOUPÍME menší chatu. Zn. „Levně.“

STREDISKO TRAMPŮ — Bartůnek, Měchenice.

KAMARÁDI, NAVSTIVTE MĚ! Prodávám dobré gramofony a ještě lepší desky za levné ceny. Nové desky la šlágry 9,90 Kč. Píher t. Praha II., Spálená 15.

LODĚ — ŘEPA — BRÁNIK, proti pivovaru. Telefon R. F. 1163. Podolí, Riegrova čis. 68. Plná z áruka.

SPORTOVNÍ i jiné prádlo nakoupíte nejlépe v módním závodě A. Vodlčka, Praha II., Poříč č. 10. Těž výroba stejnozkrojů.

VELO-TRAMPING vše dodá, opravy provádí Hanousek, Žižkov, proti Sokolovně. Potřeby, torny, míče, baterie.

VELOCIPEDY VONDRICH závodní, polozávodní, cestovní, balonové, všech značek nejlépe. Karlín, Vínohradská tř. 9. Smíchov, Palackého tř. 23. Ceník zdarma. Telef. 300-32.

STARŠÍ ŠATSTVO, obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u „Partie“, Praha VII., Belcredho tř. 40. Ceniky vetešnického zboží zdarma.

KAMARÁDI! Kanadky, kedsy, la a levně, koupíte u J. Hornofa, Praha VII., u Hlávková mostu. Stanice elektrické dráhy 6. 8. 12. 18.

MALÝ OZNAMOVATEL OPATŘÍ VÁM VŠECHNO!

KAMARÁDI — KANOE dodá Vám za nejnižší cenu Špírk — Smíchov — Hořejší nábreží.

HLEDÁM kamaráda(-ku) na čundr (Podkp. Rus) nebo jih. Zkuš. vítán. Zn. „Lonewolf.“

KAMARÁDI, kteří chcete stavět! Pozemek od Kč 100 do Kč 150 ročně.

Vođa — les — vlakové spojení a hlavně v kruhu dobrých kluků. Informace: Vlasta Židlický, Úvaly, Žižkova 64.

CHATY — rozpočty — dříví, dodá ing. Josef Saxl, Praha VII., Přístav. Telef. 255-03.

Osadní pošta.

Dacanovi ze Santa Puela, srdečně děkujeme za spání a jídlo. Kobard a Piševic z osady „Rudý motýl“, Nymbark.

Bouřilvá. — Plzeň, děkuje Joe Šakalovi za pohostění!

Osada „Hurikán“ na Zlaté Reče k Methusalemským narozeninám svého osadařa padoura Boba, přeje dotyčnému padourovi a staříčkému trampovi ještě aspoň jednou 100 let trápení a čundrání na tomto světě. Za osadu „Hurikán“

Bucky — Jakon — Bready, S. s. O.

Dr. Cařhradský.

Vítám Vás v Č. S. R. Jimmy nechtěl na cvičení, odjel již za Jerry. Prosim Vás nutně o rozmluvu a ARAR VEHIMESIBULAITING, Doros BURSA — ANKARA MORGAN BAGDAD — JIMY END HADŽIER. — MONING south Les nedber. Srdečný ura — promiňte šifram, pište, kde se zdržujete, bych tam zajel anebo až pojedete Prahou, navštivte. Sdělte rychle. Ahoj! D. H. Váš BOB Hur.

Ahoj! „Dva vrchy“

a hlavně vy noví kamarádi! Je vidět, že jste si ještě nezvykli na způsoby lhusných trampů. Tim vám mírně vytkám, co jste to zase spatřali za mektání ohledně Jůny. Aby jste tedy dobře pochopili, čemu se říká osadní drby, pamatujte si, že jestli si kluci z něhoho v osadě utahují, jestli do něj kamarádsky ryjí, značí to: „totot jest syn nás milý, v němž se nám velmi zalíbilo!“ Je-li tramp na něhoho namíchnoutž hloubi duše své, pak vládně ticho. Než tohle kluci pochopíte, je ovšem nutno mluvit „civilně“ a proto vám to řeknu po lopatě. Považuji kamaráda Jůnu (i všichu, kdo ho známe) za jednoho s neobětavějších, a máme jenom to přání, aby lich bylo sto-padesát a vy mezi nima.

Vš umluvenei Flata.

Karlovi a Sikiimu, bývalý členům Merridow.

Nemůžeme pochopiti, jak ste mohli spatřati článek, který se objevil v patnáctém čísle „Trampa“. Naše názor se rozchází proto, že jsme nebyli stíženi jako vy slavomnem a nespřhali jsme se po trampském žebříčku mezi trampíské přínadov. Neřekneme vám to, ale myslíme, že kamarádství a vás nezakorení, protože s ním humbuk neuděláte, bez kterého jste nemožni. Snad tiskovým omylem se dostalo do vašeho článku kecání o sokolíčkování, protože sami jste se nejlépe přesvědčili, že v první řadě bylo nám vždy třeinování a sleziny než sokolování, které nebudeme ideově ale jen pro trochu pohybu. Ke konci nemůžeme pochopiti, proč jste použili k podpisu za vyloučené kluky také Tundru, který nikdy v partě nebyl a mkolho z ní nezná. Snad proto, že jeho jméno jest známé? Tolik k vašemu článku.

Joe Marliňákovi ze Sv. Hory.

Pozdrav z černý Plzně posílá Ti kamarád Ululú z Nobody. — Pozn. Zároveň Tě potvrzuji, že po snědění koniny jsem nedostal tasemnici, čímž se potvrdila správnost Tvý přednášky. Přijde me v létě určitě do Přibrami (ale ne na Sv. Horu s procesím), tak použiji Tvou adresu. Děkuji Ti za rady. Ahoj! Kamarád Ululú z Nobody, Plzeň.

Osadě Žravých Tuláků v Prešticič. Kamarádi, když jsem čundral k Sumavence v trempským, poznal jsem vaše město, ale

neviděl tam z vás žádnýho. Nevadí. Máte Plzeň u huby (copak je to 20 kilo), přijďte na potlach každý čtvrtk k Noskům do Božkovské ulice a tam vám dá dobrý rady Willa Sašek. Ale, kluci správný, dejte si pozor před padourským hotelem „Velkoborským“, to je něco podobnýho jako Smítka v Plzni. Ahoj! Kamarád Ululú z Nobody, Plzeň.

Rosle.

Dozvěděl jsem se náhodou Tvoje jméno a chci Ti poděkovat. Byl jsem úplně zmatek Tvou dobrotou, se kterou ses mne ujala. Když jsem se vznamatoval a chtěl Ti poděkovat, byla jsi ta tam. Dodnes mi znl v uších Tvá slova: „Zde máš, kamaráde“, a bylo mi teplo pod Tvým úsměvem, který tolik lífeje. Onen padour, který se na mne tak zle osopil, byl celý „pař“ nad Tvým jednáním. Jsi krásná nejen zevnějškem, ale celým srdcem. Tisknu Ti ruce a až Tě zase jednou potkám, složím Ti svou poklonu. Šťastný hošoun, se kterým Rosie mluví!! Děkuj Ti upřímně. Ahoj! Tlustý Johnny.

In memoriam!

Tiše zesnula naše osada „Lov Walley“ Bože lehké odpočnutí jí dej —
Těžká rána nostihla nás
kamarádi! již nebude vítat vás —
Zhasla tiše, ztratila se v obzoru kdes, smutno je nám — smutno šumí vůkol les —
Nám malá zpomínka na ni zůstane vždy — že ztratili jsme něco dražehého navždy!
Za truchlici osadníky: Dandy.

Ferryemu ze Skagwal, t. č. v Praze!

Rikáš si kamarád, ty, který si zklamal toho, jenž ti v nouzi pomohl — podvel si ho sprostě — a ta tvá drzost — je, že se nestydíš jít na voči těm, které si hanebně zklamal — radim tobě: nechod tam k těm, kteří nemohou zvat té kamarádem — necpi se am, kam nepatřis — tolik tobě! Dandy.

Joe Marliňák.

Promiň, že jsem se nedostavil 5. dubna na potlach. Byl jsem na čundru dříve pozvaných. Vlajku jsem nedostal. V duchu tisknu tobě a tvým kamarádům ruku. Ahoj! Do padourů Hurááá!!!

Osada „Wingo“, šerif Fricek.

Mildo ze Silvestaru, Břeclav.

Odpust nám, že jsme si námi nemohl dokončit čundr, jelikož jsme se v Brně nešťastnou náhodou rozběhli a pak každý přítel sám domů. Srdceovoci! Ahoj! Ivou

3 Hošové z Podýjí.

Slečna Vlasta — Praskolesy

se vydává za osadu Hurikánu. Když ta je osadníci Hurikánu, tak já jsem mocnej, velkej Manitou. Slečinko, ale udělala jste si kšandu. V úctě oddaný personal osady Hurikánu.

Kamaráde Sávo

ozvi se, co je s Tebou, co s tím čundrem? adresa v redakci Šerif Kuzna.

Klucí z Přibrami!

Děkujeme vám za chrápandu a řáckou zábavu. Líbilo se nám, že to bylo hodně trampský, nevyumělkovaný. Doufám, že se nás na II. potlach sejde více. Ahoj! Merině-Přibramače a do padourů hej rup!

Serifikové.

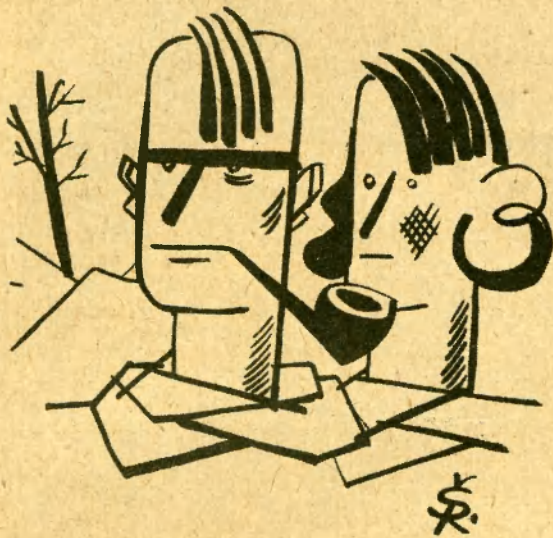
Trampské osadě Zrazená kotva

děkuje všem kamarádům z Doubravky a Zábělé za zadrželi provedení programu a sleziny ve Zrazově u Sřtků. Těž my vám to oplátíme a přijedeme rozhodně na slezinu do Zábělé 25. dubna.

Holky z Budvalzu!

kteřé jste sýty toho padourského živoata zakoufených místností, kaváren a pod., zešněrovány městskou morálkou se všemi špatnostmi, přijďte mezi nás, trampky, ukážem vám správnou cestu k dobrému kamarádství a věřte, že se vám bude tento kamarádský život líbit. Ahoj! Marion.

Holky, nemáme tady ještě ani jednu naši osadu, tak koukejte spojenou silou se dát do toho!! Uděláme si naši slezinu. Píste: Mámm Kubátová, Staroměstská č. 40. Č. Budějovice.

TETKA. (T. T. K.)

TOV Ostrava oznamuje!

Za tři neděle velký potlach ostravských trampských osad na Beskydách. Místo se ohlásí dodatečně. Kluci, sejdeme se zase houfně, ať z nás mají paďouři radost, jak uhýbáme pod jejich velkomožnou patou. Ani o píf s vytčené cesty neuhnem — a nebudeme mítí ruce v kapsách a dívají se, jak bojují kamarádi. Přijďte, kluci, všichni, ať dokážeme, že na kamarádství stavěny jsou všechny naše uskutečňované sny.

První potlach trampů v Příbrami, který byl zároveň propagandou trampingu v Příbrami, dopadl dobře, díky kamarádům z Plzně a z Brd, kteří nám pomohli zde, svým přičiněním, prorazit cestu trampingu. Proto všem kamarádům, kteří zde byli, voláme naše Ahoj! Buď zdrav Uo, šer. v Plzni!

Osada T.O.S. v Příbrami, šer. Joe, mariňák.

Osada Rio Grande pořádá svůj jarní potlach 1. května v údolí Mezihořském, a zve proto všechny osadníky a osadnice českého Podkrkonoší, včetně osad Gui Grizly, Hořice, Stydlavý, Lomnice, Vei Kča, Náchod, osady mladoboleslavské, jičínské, bydžovské.

Za osadu Rio Grande
Stanice dráhy Ostroměř. Stanoviště Libín. Ovendy.

Osada „Kazan“ koná v sobotu dne 2. května 1931 POTLACH. Program: Trampská scéna a písně — hudba. Osady, přijďte všechny, též redakce „Trampa“. Začátek o 8. hodině večerní — konec až se rozejdem. Nádražní restaurace v Davii. Vstup Kč 1.50 vč. z. d. Osady, zapůjčte vlajky! Osady, vezte s sebou dřívka, mandoliny a kytary! Ahoj.

Za osadu: J. Sochůrek, šerif, K. Krejsa, předseda,
B. Štěpánek, zapisovatel.

náš pátý potlach

Náš poslední potlach jen potvrdil to, co bylo vidět již z předcházejících: že z trampingu vyrůstá proletářské hnutí jako protiváha paďourských a polopaďourských organizací. Sta kiuků přišlo aplaudovat siova, že německý dělník, francouzský matros, anglický vagabund jsou nám vždy milejší, než československý paďour. Dlouhá řada kiuků z osad mluví o naší obraně, o TOV, ukazují, jak staříctí a nepolitictí trampové táhnou proti nám s plátky od Nár. Politiky až po Právo lidu v jedné

šňůře. Vystupují holky a slíbují, že i ony budou klukům pomáhat v jejich protipaďourském boji. Z Budějovic kamarád přináší za jihočeský TOV pozdrav. Kamarád z Kladna žádá pražské trampy, aby pomáhali venkovským otvírat oči.

Již si může A-Zet zaranžovat novou anketu o trampingu. Již mohou zase omezení, vážní profesori-pedagogové žvanit o trampingu jakožto sportovním hnutím osvěžujícím tělo i ducha. Úplně senilní a stařecké je blekotání pánů z Práva lidu o Rousseau-ském hnutí mládeže. Náš českobudějovický program stal se páteří trampingu. Ještě nikdo z našich přítelů nevyvrátil ani písmeny tohoto programu.

Proletářští kluci již z velké většiny poznali, že jménem „Trampa“, jménem nás „politických“ trampů nemluví a nebude nikdy mluvit žádná strana, jako mluví za staré, nepolitické trampy: sestra Zemínová a spol. Poznali, že nemáme nic společného s politikou žlabů, korupcí, s politikou politických legitimací. Budeme se však stále houževnatěji bránit zákazům táboření v lesích, předvojenské výchově, která má velkou většinu nás a příští kamarády zmrzačit duševně, když nám již fabrika podrývá a ničí tělesné zdraví. Nedáme si prostě vzít poslední kousek, tak malý kousek svobody.

Pane Paďour, pište si již zase své úvahy o návratu k přírodě, žvaňte si již o myšlenkových směrech v mládeži nebo o znásilněných babičkách: mezi námi není již chaos. Stojíme na pevné půdě.

Datsi!

„Oznamujeme tímto, že jsme s Unii Trampských Osad neměli nic společného a ani jsme nebyli jejími členy, čímž dáváme kam. osadám odpověď na různé dotazy.“
Za Tramping Club „Rio“

Sláva Maiee.

Osada Berri v G. C. pořádá dne 1. května potlach. Kluci z Pardubic, Hradce Králové, Vysokého Mýta, Něm. Brodu atd., ať vás tam sichr vidíme! Předem psát na adresu: Jaromír Staněk, Chručim 494/IV.

Za osadu Red River

Scherif.

Osada Rudá Tajga, Písek, pořádá slezinu 7. května na vlastní louce pod Smetiřachem, ke které zve všechny dobré kluky, hlavně z jižních Čech. Najdou nás již dva dny před na místě.

Za osadu

Oldšerif.

Kamarádky!

Vám všem, které jste nebyly na našem potlachu, tlumočím pozdrav se vzkazem, abyste se spojily s námi a pracovaly. Na potlachu, který se přes to, že nebyla taková účast, pěkně vydařil, jsme si řekly, co chceme dělat, že budeme sledovat všechny události, které tak pevně se přimykají k našemu životu, že chceme společně s klukama stavět se do řad trampingu. Nechceme již zůstat v druhořadí, ale chceme být na stejných místech s našimi kamarády. Proto, děvčata, přijďte všechny mezi nás, budeme se nadále scházet každý pátek v hostinci u Černých, Praha II., Vojtěžská ulice, v 8 h. večer. Přijďte všechny, ani jedna nesmí zůstat mimo nás, neboť zájem trampingu není jen zábavou, ale uvědomováním a prací. Voláme Vám Ahoj!

Za dívčí slezinu

Božena.

Kamarádům z Brd.

Spojené Osady Brdské konají schůzi v hostinci „U kupců“, Praha II., Štěpánská ulice. Kamarádi, přijďte do jednoho!

Trampe, staň se skautem!

Ve třídě je několik skautů. Pozorovav jejich kamarádké špicání a bratrskou lásku s kantory, rozhodl jsem se dát se k nim. První můj skautský výlet se mi tak líbil, že jsem se rozhod, vyličít vám ho pro poučení a pro příklad. Tož pozor dejte.

Bylo poledne. Sluníčko páliło, v lese voněla pryskyřice a ani lístek se nepohnul v bezvětrí. Maširovali jsme pěkně ve dvoistupech, s bratrem vůdcem v čele po silnici lesem. Bratr vůdce, opentlený barevnými mašličkami, s praporkem na rameně, bystrým okem se rozhlížel po krajině. Náhle spatřil cosi mezi stromy. Hromovým hlasem, chvějícím se pohnutím zavelel: Zastavit stát — vpravo bok! Dlouhý šnek se zastavil. Naráz jsme se všichni obrátili. Hle, zřícenina jakási se očím našim vynořila v lese. Vůdce nám držel přednášku o starých zámčích a hradech, při níž jsme všichni slzeli a dva se dokonce pohnutím obrátili na ruby. Když jsme porosili prašnou silnici svými slzami, zavelel vůdce k dalšímu pochodu. A opět jsme maširovali ráz, dva, ráz, dva. Hrdě jsme vypíali hruď a naše srdce se naplnila láskou k vlasti. Jak jsem toužil, abych za tuto milovanou, dobrotivou vlast mohl položit svůj život. Pohlížel jsem v zanícený zrak svých bratří, skautů, a mé nitro se naplnilo hrdostí nad národem, který má takové syny. Na pokyn bratra vůdce jsme zanotovali: Hoj vzhůru, pestrý sokole, lví silou a pod. Pak jsme zazpívali několik národních písní à la: Na bílé hoře sedláček oře, šla Nanynka do zeli, tluče bubeníček atd. Pak byla učiněna malá zastávka, bratr vůdce si rovnal mašličky. Tu přistoupil k němu jeden zasloužilý skaut a sraziv uctivé paty, zasalutoval a zašveholil: Poslušně hlásím, bratře vůdče, že oddíl 5., družina „Šup sem — šup tam“ má hlad. Asi po půlhodinovém pochodu jsme dorazili k prameni na malé mýtině. Bratr vůdce zastavil a povolil volné najedení se. Napivše se a naježše se, vyslali jsme opět jednoho velezasloužilého skauta k vůdci, aby mu oznámil, že jsme hotovi. Bratr vůdce nařídil nástup, postavit se do pozoru. Pohnuté se zadíval na řady junáků (bylo nás 6 bez vůdce), nepohnuté stojících a čekajících na další rozkazy. Dojatě se zašťoural v nose a asi po půl hodině nařídil půlhodinku vojenského cvičení. Než jsme půlhodinku přecvičili, sklánělo se slunce k západu a bratr vůdce nařídil rozbít tábor. Večer jsme se sesedli kol ohně a zpívající národní písně, pozvolna jsme usínali. Kol půlnoci nás bratr vůdce probudil a rozděliv stráž, nařídil spat. Za deset minut byl v táboře klid, a jen naše vlajka se vesele třepotala na tyči...

Jak krásné jsou naše výlety, jak romantické jsou večery kol táborového ohně! Jak osvěžení se vrátíme do města a jak milujeme svou vlast, když si celý týden léčíme puchýře na nohou. Ó, hnusní trampové, následujte mého příkladu, dejte se ke skautům a vlast a náš veliký vůdce nad vámi zaplesají! Není-liž pravda?

Koč-ko-dan z Udu.

Kecal onehdy Feldkurat Samovi z Friendlove: „Víš, já jsem z bohaté familie, já jsem se vozil v kočáře!“

„Já vím,“ poudá Sam, „ale kočár tlačila tvoje máma.“
Ferry z Friendlove.

Pochutnáte si, vezmete-li s sebou na tramping

Pieriugovu dršťkovou polévku v kostce.

Žádejte všude. Cena kostky na 3 velké porce Kč 3.--.

Starej Parlášek kárá svou ratolest: „Ty mizero švajcká, tys prej se rozehnal po panu učiteli pěstí.“
„Jó, ale von začal,“ brání se syn.

Poudá pan učitel Brkoslav Parláškov: „Tak si mi paní mlynářská stěžovala, že tvůj bratr přivázal její kočce na vocas kus piechu. Udělal bys ty něco tak ošklivýho?“

„sím, ne.“

„Proč isi mu v tom tedy nezabránil?“

„sím, já nemoh, já mu tu kočku musel držet.“

Redskín.

„Představte si, člověče, včera jsem pojistil uze-náře na 100.000 Kč proti úrazu a druhý den jsem ho přejel v automobilu naší pojišťovny!“ co.